

Dragi prieteni,

Am decis să vă trimit această scrisoare deschisă în prima zi în care am început să comunic direct cu cei cărora le cer votul pe 25 aprilie. Am sentimentul că trebuie să mă adresez vouă din mai multe motive.

Unul ar fi că, până la alegeri, încă mai aparțin breslei jurnaliștilor. Al doilea, pentru că voi sunteți cei care intermediați comunicarea mea cu publicul larg. Oricât de mulți oameni voi întâlni în perioada următoare, nu voi putea să suplinesc puterea informației difuzate prin ceea ce scrieți și comentați. Față de toți cei care mă simpatizează, indiferent că sunt din București, Arad sau Bârlad, cred că sunt datoare să îi fac să înțeleagă mai bine de ce am decis să încerc altceva.

În al treilea rând, pentru că mi se pare de bun simț să vă explic și în acest fel de ce am ales să fac un pas pe care unii îl consideră sinucigaș, din perspectiva imaginii mele publice. În fine, am fost ușor complexită, dacă se poate spune așa, de atenția care mi s-a acordat și aș vrea să nu rămân datoare :)

Pe scurt, motivul pentru care candidez este foarte simplu și, chiar dacă pare greu de crezut, nu este unul oportunist sau egocentric.

După o lungă experiență în a lucra cu oamenii, am început să cred că trebuie să mă implic mai mult, pentru a schimba unele lucruri, care și pe mine, ca pe toată lumea, mă deranjează foarte rău. Știu că mă implic într-o lume care de multe ori dezamăgește și despre care oamenii au, de obicei, o părere proastă. Nici eu nu pot spune că politica a fost visul meu.

O celebră realizatoare de emisiuni mă întreba aseară la telefon: “Ești pregătită să îți pui la bătaie o reputație construită cu multă muncă în 20 de ani”? Cred că da, sunt foarte pregătită, pentru că proiectele pe care le am merită cu adevărat riscul. Cred că am ajuns la un moment al vieții în care nu mai pot să stau deoparte. Am câteva fixații. Una dintre ele este legată de copii.

Nu o să intru în foarte multe detalii, dar vreau să ajut cu toată credibilitatea și notoritatea mea ca unele dintre problemele acestora să fie rezolvate mai bine de către instituțiile statului. Din Parlament știu că aș putea să o fac mai bine. Sunt conștientă că sunt și alte probleme importante, cum sunt șomajul sau pensia. Nu o să mă apuc să spun că le voi rezolva pe toate.

Ce pot să fac: să aduc propuneri concrete pe masa oamenilor care decid, să mă bat pentru ideile bune și realizabile, care îmi vor veni de la oamenii cu care voi intra în contact. Voi folosi reputația de care vorbeam și calitatea de parlamentar pentru a pune presiune pe oamenii care decid pentru cetățeni - și cred că figura ar putea funcționa.

Ce pot să mai fac? Să muncesc. Tot așa mult, ca și până acum. Cred că românii au nevoie și de parlamentari fraieri care să muncească. Cum am mai spus, am învățat din meseria mea că dacă

dormi, la televizor se vede. Sau să încerc să construiesc împreună cu alții o altfel de majoritate. Una mai harnică.

Dacă pierd, eu am ce să fac. Mă întorc la meseria mea de bază. Nu aş vrea, însă, să îmi reproşez peste ani că mi-am conservat imaginea bună, fără să mă implic mai mult. Vă mărturisesc că mă așteptam să fiu criticată, iar candidatura mea să fie întoarsă pe toate fețele. Am auzit că am intrat în politică pentru bani, că semăn cu alt candidat mai tânăr sau că sunt o prezență excentrică.

Recunosc că sunt excentrică: am învățat, am citit, am muncit. Nu am primit nimic de-a gata, nu am cerut nimic nemeritat. Poate uneori, în spațiul public sau politic, acest lucru poate părea excentric.

Știu că va urma o campanie murdară, cu atacuri la persoană. Știu că unii oameni politici sunt gata să calce totul în picioare. Mă aștept la tot ce este mai rău. Dar știu că uneori, rar, binele învinge răul. Sau doar sunt o optimistă incurabilă?

Mă bazez însă pe puterea de discernământ a celor care pot face diferența între ce este minciună și adevăr. Între ce este strident și ce este bun simț. În fine, mă bazez pe buna credință a voastră. Și asta îmi dă putere.

Unii mi-au spus că în politică uneori contează mai mult școala vieții. Nu sunt o naivă, dar nici nu aş putea să schimb valută la colțul străzii. Până una alta, ceea ce aștept de la voi este să mă criticați. Până la urmă, asta e fișa postului nostru. Mă voi obișnui și cu asta, fiind de cealaltă parte a baricadei. Nu sunt singurul om din media care a simțit că trebuie să facă ceva.

Critica bazată pe argumente mă face mai atentă și mă ambiționează și mai tare. Cam asta ar fi scrisoarea mea lungă și patetică, dar scrisă cu drag pentru colegii de breaslă.

Vă mulțumesc, vă urez spor la treabă și un Paște fericit!

Teo Trandafir
1 aprilie 2010